

Usnesení Nejvyššího soudu ČSR ze dne 04.01.1977, sp. zn. 3 To 26/76, ECLI:CZ:NS:1977:3.TO.26.1976.1

Číslo: 53/1977

Právní věta: Z toho, že k vydobytí peněžitého trestu byl nařízen výkon rozhodnutí prodejem movitých věcí obviněného, avšak po vykonaném prodeji těchto věcí byl výtěžek z prodeje rozhodnutím soudu přikázán poškozenému k úhradě jeho přednostní pohledávky, nelze dovodit, že tím je výkon peněžitého trestu zmařen ve smyslu § 344 odst. 2 tr. ř.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 04.01.1977

Spisová značka: 3 To 26/76

Číslo rozhodnutí: 53

Číslo sešitu: 7-8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Trest náhradní

Předpisy: 141/1961 Sb. § 344 odst. 2

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 53/1977 sb. rozh.

Z toho, že k vydobytí peněžitého trestu byl nařízen výkon rozhodnutí prodejem movitých věcí obviněného, avšak po vykonaném prodeji těchto věcí byl výtěžek z prodeje rozhodnutím soudu přikázán poškozenému k úhradě jeho přednostní pohledávky, nelze dovodit, že tím je výkon peněžitého trestu zmařen ve smyslu § 344 odst. 2 tr. ř.

(Usnesení Nejvyššího soudu ČSR ze 4. 1. 1977 sp. zn. [3 To 26/76.](#))

Ke stížnosti obviněné M. S. zrušil Nejvyšší soud ČSR usnesení krajského soudu v Plzni ze dne 8. 10. 1976 sp. zn. 1 T 16/74.

Z odůvodnění:

Usnesením krajského soudu v Plzni ze dne 8. 10. 1976 sp. zn. 1 T 16/74 byl podle § 344 odst. 2 tr. ř. nařízen výkon náhradního trestu odnětí svobody v trvání tří měsíců za peněžitý trest, který byl uložen ve výměře 15 000 Kčs obviněné M. S. rozsudkem krajského soudu v Plzni ze dne 18. 10. 1974 sp. zn. 1 T 16/74 ve spojení s usnesením Nejvyššího soudu ČSR z 19. 12. 1974 sp. zn. 3 To 24/74. Současně bylo napadeným usnesením rozhodnuto, že obviněná se pro výkon náhradního trestu

odnětí svobody zařazuje podle § 39a odst. 3 tr. zák. do druhé nápravně výchovné skupiny.

Podle odůvodnění napadeného usnesení krajský soud ze spisu vymáhajícího úředníka krajského soudu v Plzni Ptp 3/75 zjistil, že usnesením okresního soudu Plzeň – město z 26. 3. 1975 sp. zn. E 860/75 byl k vydobytí peněžitého trestu uloženého obviněné nařízen výkon rozhodnutí srážkou z odměny za práci obviněné ve výkonu odnětí svobody, který však nevedl k vydobytí peněžitého trestu, neboť podle sdělení nápravně výchovného ústavu nelze přistoupit ke srážkám proto, že obviněná pro svůj věk není pracovně zařazena. Krajský soud dále zjistil, že usnesením okresního soudu Plzeň – město z 26. 3. 1975 sp. zn. E 859/75 byl k vydobytí peněžitého trestu nařízen výkon rozhodnutí prodejem movitých věcí obviněné, a to osobního automobilu zn. Š. 1000 a obývací ložnice a po vykonaném prodeji automobilu byl rozhodnutím soudu výtěžek ve výši 20 849 Kčs přikázán Městskému stavebnímu podniku Stavoprap v Plzni k částečné úhradě jeho přednostní pohledávky. Na základě těchto zjištěných skutečností dospěl krajský soud k závěru, že výkon peněžitého trestu uloženého obviněné je již předem zmařen, a proto podle § 344 odst. 2 tr. ř. nařídil výkon náhradního trestu odnětí svobody.

Proti tomuto usnesení krajského soudu v Plzni podala obviněná v zákonné lhůtě stížnost, v níž uvedla, že chce zaplatit jí uložený peněžitý trest ze svého důchodu po propuštění z výkonu trestu a že v současné době tak nemůže učinit, neboť nemá žádné finanční prostředky ani výdělek.

Nejvyšší soud ČSR přezkoumal podle § 147 odst. 2 tr. ř. správnost všech výroků napadeného usnesení, proti nimž obviněná mohla podat stížnost, a řízení předcházející napadenému usnesení a shledal, že stížnost je důvodná.

Podle § 344 odst. 2 tr. ř. soud nařídí výkon náhradního trestu odnětí svobody nebo jeho poměrné části, jen je-li zjevné, že by výkon tohoto trestu nebo jeho části mohl být zmařen. V tomto směru však krajský soud nezjistil žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit obavu, že by výkon peněžitého trestu u obviněné mohl být zmařen, a takový závěr nelze učinit ani z výsledků dosavadního řízení o výkonu peněžitého trestu uloženého obviněné. V tomto směru je třeba uvážit, že obviněná vzhledem ke svému věku (narozena v roce 1915) není ve výkonu trestu pracovně zařazena, takže nepřichází v úvahu předpoklad, že by výkon peněžitého trestu mohl být zmařen tím, že by se obviněná ve výkonu trestu vyhýbala práci. Rovněž tak ani z výše citovaného spisu vymáhajícího úředníka nevyplývá, že by bylo disponováno s majetkem obviněné způsobem, z něhož by bylo možno usoudit na nebezpečí zmaření výkonu peněžitého trestu.

Za tohoto stavu nemohl krajský soud postupovat podle ustanovení § 344 odst. 2 tr. ř., které lze použít, jen je-li zjevné, že by výkon peněžitého trestu mohl být zmařen.